

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Ing. Z. H.,** zastoupeného JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Fráni Šrámka 1139, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2010, č. j. JMK 4258/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2011, č. j. 31 A 38/2010 - 38,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2011, č. j. 31 A 38/2010 - 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2010, č. j. JMK 4258/2010. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil usnesení Magistrátu města Brna ze dne 15. 12. 2009, č. j. MMB/0257860/2009 o zastavení řízení o žádosti o obnovu řízení.

Obnova se měla týkat řízení, v němž byla rozhodnutím Úřadu městské části města Brno, Brno-střed, odboru výstavby a územního rozvoje (dále též „stavební úřad“) ze dne 13. 11. 2006, č. j. 060074931/ŠKAR/STU/008 ve spojení s rozhodnutím Magistrátu města

Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 9. 2. 2007, sp. zn. OÚSŘ U 07/00882-16, ve znění usnesení o opravě ze dne 5. 3. 2007 (opraveno datum vydaného rozhodnutí z 9. 2. 2006 na 9. 2. 2007), podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) stavebníkovi KS Real, s. r. o., dodatečně povolena stavba “nástavba, přístavba a stavební úpravy bytového domu B. 12, čp. 85, pozemek par. čís. 17, 18, k. ú. Stránice, obec Brno“.

Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel ze skutečnosti, že stavba již byla na základě pravomocného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby realizována a stavební úřad vydal dne 2. 5. 2007, pod č. j. 070035574/ŠKAR/STU/004, kolaudační souhlas. Stavba (bytový dům) také již není vlastnictvím stavebníka, ale právo k jednotlivým bytovým jednotkám bylo převedeno na třetí osoby, které nebyly účastníkem stavebního řízení. K převedení vlastnických práv přitom došlo v dobré víře podložené pravomocnými rozhodnutími správních orgánů. Důvodem návrhu na obnovu řízení bylo zrušení územního rozhodnutí. To bylo zrušeno pro nevypořádání se s otázkou možného poškození architektonických a urbanistických hodnot a s námitkou žalobce proti umístění parkovacích stání. Žádost o vydání dodatečného stavebního povolení byla podána za existence pravomocného územního rozhodnutí a nelze postupovat podle § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), podle něhož se při zrušení územního rozhodnutí po právní moci stavebního povolení nové územní rozhodnutí nevydává. Po zrušení územního rozhodnutí v dané věci by tedy mělo pokračovat původní územní rozhodnutí, ovšem není tomu tak v daném případě, v němž probíhalo řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Právě v důsledku zrušení územního rozhodnutí musel stavební úřad v řízení o odstranění stavby vážit i hlediska územní. Proto nebylo možné v řízení o obnově aplikovat § 100 odst. 5 (§ 94 odst. 4 a 5) správního řádu, jak učinil žalovaný, ale bylo nutno přihlédnout k § 102 odst. 7 správního řádu a šetřit práva nabytá v dobré víře vztahující se pouze k institutu upravenému v § 101 téhož zákona.

Krajský soud tak uzavřel, že původně vydané územní rozhodnutí má v řízení o dodatečném povolení stavby pouze podpůrnou úlohu a nezbavuje stavební úřad povinnosti znovu posoudit soulad stavby s územně plánovací dokumentací, s cíly a záměry územního plánování Rozhodnutí o povolení obnovy by představovalo natolik závažný zásah do existujících právních vztahů, že soud shledal naplněnými důvody podle § 94 odst. 4 správního řádu. Stávající vlastníci nemají ani povědomost o důvodech zrušení územního rozhodnutí a obnova řízení by byla neadekvátním zásahem do jejich vlastnického práva, jehož nabyli po právní moci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Materiální i nemateriální újma, která by postupem odstraňujícím nezákonnost vznikla, tak převyšuje zájem na odstranění rozhodnutí. Ochrana vlastnického práva a zachování právní jistoty má podle krajského soudu přednost před opakovaným posouzením námitek žalobce, které byly řádně projednány v řadě jiných řízení. Z těchto důvodů krajský soud žalobu zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že rozsudek trpí nezákonností spočívající v nesprávném právním posouzení zásadních právních otázek ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a také nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti, vnitřní rozpornosti a nedostatečném odůvodnění ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Shrnuje dosavadní

průběh správních a soudních řízení, v jejichž důsledku bylo zrušeno územní rozhodnutí a zůstalo nedotčeno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

K prvému kasačnímu důvodu konkrétně namítá porušení zákona při rozhodování o povolení obnovy řízení. Právní řád je založen na presumpci správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2009, sp. zn. 2 As 4/2009, jímž posuzoval kasační stížnost ve věci dodatečného povolení stavby, mj. uvedl, že následné zrušení územního rozhodnutí umožňuje odlišné posouzení námitek v novém územním rozhodnutí či dokonce jeho nevydání, což může vyvolat i nutnost obnovy stavebního řízení. Stěžovatel upozorňuje, že na stavební řízení se vztahuje správní řád. Stavební řízení probíhalo podle stavebního řádu z r. 1976, v řízení o obnově je třeba postupovat podle správního řádu z r. 2004. Tím spíše je třeba postupovat podle nového správního řádu tam, kde bylo správní řízení ukončeno již za účinnosti nového zákona. Správní řád předpokládá obnovu řízení mj. tehdy, pokud bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které by mělo být obnoveno [§ 100 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Stěžovatel se svou žádostí ze dne 26. 10. 2009 v souladu s tímto ustanovením domáhal zahájení první fáze obnovy řízení (iudicium rescindens), v němž mělo být jednáno o samotném povolení (či nařízení) obnovy. Při splnění podmínek § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu zákon nezná žádný důvod bránící rozhodnutí o povolení obnovy.

Řízení o žádosti však bylo zastaveno, což je předčasné a nezákonné. Nejen že byly splněny podmínky pro povolení obnovy, ale k zastavení řízení došlo na základě důvodů, které v této fázi nemohly být posuzovány. V první fázi je totiž rozhodující jen splnění podmínek pro povolení obnovy a nikoliv otázky skutkové a právní, které spadají až do fáze druhé (iudicium rescissorium). Správní orgány i soud tak nepřípustně předjímají samotný výsledek obnoveného řízení.

Krajský soud se dále nesprávně ztotožnil s názorem žalovaného, že v řízení o dodatečném povolení stavby se stavební úřad vypořádal i s otázkami územními. Je pravdou, že za normálního stavu by ve fázi dodatečného povolení stavby stavební úřad zkoumal i náležitosti spadající do řízení územního. V daném případě však rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo vydáno na základě úspěšně napadeného a tedy aktuálně neexistujícího územního rozhodnutí, aniž při něm byly zkoumány námitky spadající do územního řízení. Dále stavební úřad obdržel dne 30. 7. 2009 podání, jímž stavebník vzal zpět návrh na vydání územního rozhodnutí. Stavební úřad pak vycházel z toho, že námitky směřující do územního řízení v něm byly vypořádány a z toho také vycházely soudy. V řízení o dodatečném povolení stavby tedy podmínky územního rázu zkoumány nebyly, nebylo o nich řádně rozhodnuto, a nyní žádné územní rozhodnutí neexistuje. Z toho plyne, že dodatečné stavební povolení nemohlo být vydáno v souladu se zákonem. Proto stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že vady, pro které bylo územní rozhodnutí zrušeno, byly odstraněny v dodatečném stavebním povolení. K tomu stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, který se vyslovil k řetězícím se správním aktům a zaujal názor, že územní rozhodnutí je podkladem stavebního povolení a bylo-li zrušeno či změněno, zakládá to důvod pro obnovu stavebního řízení.

Stěžovatel je názoru, že obnova řízení je v daném případě nejen přípustná, ale i potřebná, neboť je nutné reagovat na zrušení územního rozhodnutí, což je i ve veřejném zájmu i v zájmu osob majících k předmětné nemovitosti vztah. Těmi jsou nejen její vlastníci, ale i sousedé a každý, kdo se dostane do její blízkosti, jde-li o stavbu umístěnou v území památkově chráněném. Nebylo tak na správním úřadu ani krajském soudu, aby vážil vhodnost či povolenost obnovy, neboť tuto cestu jako správnou již vytýčil Nejvyšší správní soud. Tuto námitku stěžovatel uzavírá konstatováním, že v daném případě se jednalo o akty přímo řetězící, na sobě závislé, navzájem se doplňující. Z podstaty věci je proto obnova řízení nutná.

Nesrozumitelnost a vnitřní rozpornost rozsudku stěžovatel spatřuje v aplikaci § 100 odst. 5 (§ 94 odst. 4 a 5) správního řádu krajským soudem. V prvém odstavci na str. 9 rozsudku krajský soud uvádí: „*bezpochyby nelze aplikovat ust. § 100 odst. 5 (§ 94 odst. 4 a 5) správního řádu*“. Ve třetím odstavci na téže stránce však přímo aplikuje § 94 odst. 4 správního řádu a o něj opírá celé své rozhodnutí, jak to již předtím udělaly správní orgány. Jakkoliv stěžovatel trvá na tom, že korektiv ochrany jiného účastníka před újmou způsobenou obnovou je podstatný až ve fázi iudicium rescissorium, poukazuje na rozpor mezi těmito vyjádřeními krajského soudu, jež činí rozsudek matoucím, nesrozumitelným a vnitřně rozporným. Tento rozpor je o to závažnější, že byl hlavním důvodem pro zamítnutí žaloby.

Stěžovatel nesouhlasí ani s aplikací ustanovení § 102 odst. 7 správního řádu o dobré víře. Závěr o naplnění jejích podmínek získáním dodatečného stavebního povolení je překvapivý a zjednodušený. Nebylo nijak zohledněno, že řízení o umístění stavby bylo zastaveno. Podobný postup by vedl k principiální legalizaci černých staveb a zároveň by byl popřen jakýkoliv význam územního rozhodnutí, nehledě ke zbytečnosti soudního přezkumu územních rozhodnutí. Postupem v daném případě tak došlo k flagrantnímu odepření spravedlnosti ostatním účastníkům územního řízení. V době, kdy dodatečné stavební rozhodnutí nabylo právní moci, byla stavba v podstatě hotová a necelé 3 měsíce poté i zkolaudovaná. Při úvaze o dobré víře stavebníka je třeba zohlednit i skutečnost, že vědomě podstoupil riziko zahájením tzv. černé stavby.

Argumentuje-li krajský soud možností neadekvátního zásahu do vlastnického práva stavebníka a jeho právních nástupců, opakuje stěžovatel, že tento korektiv (pokud je vůbec důvodný) nespadá do prvé fáze řízení o obnově, ale do fáze druhé, v níž bude rozhodováno o věci samé. Samotné povolení obnovy zcela jistě nemůže nikoho poškodit na jeho vlastnickém právu. Navíc, pokud jsou dosud rozhodující orgány přesvědčeny o dostatečném projednání stěžovatelových námitek v předchozích řízeních, a o tom, že stavba byla povolena v souladu se zákonem, není jasné, jaká práva by mohla být povolením obnovy řízení narušena.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Namítány jsou důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.

Předně je třeba se zabývat námitkou, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit důvodnost konkrétních kasačních námitek. Stěžovatel shledává nepřezkoumatelnost ve vzájemné rozpornosti důvodů rozsudku. Obecně lze předeslat, že rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 – 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost rozumí například, pokud z rozsudku jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.

V daném případě je skutečně na straně 9 odůvodnění rozsudku krajského soudu v prvním odstavci uveden závěr, že na věc nelze aplikovat ust. § 100 odst. 5 (§ 94 odst. 4 a 5) správního řádu. Právě podle § 100 odst. 5 se v řízení o obnově užije ust. § 94 a 5 správního řádu upravující úvahu o právech nabytých v dobré víře. Krajský soud dospěl k závěru, že namísto tohoto ustanovení mělo být přihlédnuto k ustanovení § 102 odst. 7 správního řádu, podle něhož v novém řízení správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, byť současně nepřesně konstatoval, že se vztahuje jen k novému institutu řízení zakotvenému v § 101 správního řádu. V odstavci třetím na téže stránce však krajský soud označil za splněné podmínky § 94 odst. 4 správního řádu a zdůvodnil proč. Je tak nutno přisvědčit stěžovateli, že odůvodnění rozsudku si v rozhodné argumentaci protiřečí a není logickým a přesvědčivým podkladem jeho výroku. Tím je naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nepřezkoumatelnost rozsudku je sama o sobě důvodem k jeho zrušení. Nejvyšší správní soud ovšem dále vážil, zda tato nepřezkoumatelnost v daném případě brání posouzení dalších kasačních námitek; dospěl k závěru, že tomu tak není; naopak je dokonce nezbytné, aby byla posouzena základní kasační námitka, že jak správní orgán, tak i krajský soud zásadně pochybily záměnou jednotlivých fází obnovy řízení.

Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem a řízení o ní má dvě fáze. V prvé (iudicium rescindens) správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, posuzuje, zda jsou splněny podmínky obnovy řízení; zda lze obnovu povolit či nařídit. Druhá fáze nastupuje pouze v případě, že je obnova řízení povolena/nařízena; je k ní, až na výjimky, příslušný správní orgán, který o věci rozhodoval v prvním stupni.

V daném případě podal stěžovatel žádost o obnovu řízení 26. 10. 2009, tedy ve vztahu k právní moci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a ve vztahu k rozhodnutí

o zastavení územního řízení dodržel lhůty stanovené v § 100 odst. 2 správního řádu. Důvodem pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu je, že bylo zrušeno nebo změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno.

Stavební úřad řízení o žádosti zastavil, což opřel o § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu. Z ustanovení § 100 odst. 6 správního řádu však plyne, že negativním rozhodnutím o žádosti o obnovu je její zamítnutí. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu upravuje zastavení řízení z dalších důvodů stanovených zákonem. Stavební úřad zde zřejmě vycházel z § 100 odst. 5, podle něhož věc posuzoval a podle něhož se na obnovu řízení obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu. Tam je skutečně uvedeno, že dospěje-li správní orgán k závěru o zjevném nepoměru mezi právy nabytými v dobré víře a zájmem na zrušení nezákonného rozhodnutí, řízení zastaví. Obdobné užití jiného ustanovení zákona však znamená užití v rozsahu, který není v odkazujícím ustanovení upraven a který je pro posouzení věci potřebný. Procesní postup podle § 94 odst. 4 správního řádu vychází z toho, že se jedná o přezkumné řízení, které je vždy řízením z moci úřední (§ 94 odst. 1), v němž je zamítnutí žádosti pojmově vyloučeno. Obnova řízení však může být zahájena jak z moci úřední, tak i na žádost (§ 100 odst. 1); v daném případě se jednalo o řízení zahájené žádostí, z procesního hlediska tedy měla být žádost zamítnuta a nikoliv řízení zastaveno. Je však pravdou, že proti tomu stěžovatel nebrojí, neboť se zabývá jen věcnou správností negativního rozhodnutí.

Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích v podstatě shodně vycházely ze dvou důvodů. Jednak tvrdí, že zrušení územního rozhodnutí nebylo pro řízení o dodatečném povolení stavby podstatné, neboť v něm byla tato hlediska nově posuzována, jednak aplikovaly § 100 odst. 5 a hodnotily ochranu dobré víry a dotčení na právech ve smyslu § 94 odst. 4 a 5 správního řádu, což pro jejich rozhodnutí bylo významné.

Pochybením, které krajský soud akceptoval a dokonce převzal, je v prvé řadě to, že správní rozhodnutí stálo současně na tom, že nejsou dány podmínky pro obnovu řízení a že obnovu nelze povolit z důvodů ochrany dobré víry.

Je třeba si ujasnit, že žádost o obnovu řízení byla opřena o tvrzení, že byly naplněny podmínky obnovy zrušením územního rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Pokud by územní rozhodnutí nebylo zrušeno, nebo pokud by nebylo podkladem dodatečného stavebního povolení, nebyly by splněny podmínky pro povolení obnovy a aniž by bylo třeba cokoliv dalšího zkoumat, bylo by možno žádost zamítnout. Skutečnost, že správní orgány při názoru, že není splněna jedna ze základních podmínek obnovy, posuzoval i otázky další, je na újmu srozumitelnosti jejich rozhodnutí. Krajský soud z ní ovšem nevyvodil žádné důsledky, naopak pochybil stejným způsobem. K této skutečnosti Nejvyšší správní soud přihlédl nad rámec kasačních důvodů podle § 109 odst. 3 s. ř. s.

Tvrdí-li tedy jak správní orgány, tak i soud, že v tomto typu řízení nebylo územní rozhodnutí podkladem pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, měly na tomto důvodu ustat. Otázkou však také je, zda je tento závěr správný. Podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nenařídil odstranění stavby, pokud byl prokázán její

soulad s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Toto ustanovení se užívalo při posuzování tzv. černých staveb, u nichž zpravidla neexistovalo ani územní ani stavební povolení. Za takové situace se vedlo jedno řízení, v jehož rámci se posuzovaly podmínky spadající jak do územního tak do stavebního řízení. V daném případě ovšem v době, kdy stavební úřad rozhodoval o dodatečném povolení stavby, zde existovalo pravomocné územní rozhodnutí; stavební úřad z něj tudíž musel vycházet. Ze spisu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 4/2009 je tomuto soudu známo, že sám Magistrát města Brna tvrdil ve své kasační stížnosti, směřující proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 9. 2008, č. j. 31 Ca 59/2007 - 64, jehož předmětem byla zákonnost rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, že v době vydání daného dodatečného stavebního povolení měl k dispozici pravomocné rozhodnutí o umístění stavby, kterým byl prokázán soulad s platnou územně plánovací dokumentací. Byť je tedy v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby konstatován i soulad s územně plánovací dokumentací a řešeny některé problémy územního řízení, neznamená to, že územní rozhodnutí podkladem pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nebylo.

Stěžovatel správně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, kde tento soud vyslovil: „(e)*xistuje totiž vazba mezi územním rozhodnutím, stavebním povolením a kolaudačním rozhodnutím. V kolaudačním řízení se tak posuzuje nejen soulad skutečného provedení stavby se stavebním povolením, ale též s podmínkami územního rozhodnutí (...). Na tuto věc tak nelze aplikovat § 94 odst. 5 nového stavebního zákona, který stanoví, že pokud dojde ke zrušení územního rozhodnutí po právní moci stavebního povolení, nevydává se nové územní rozhodnutí. Dle aplikovatelné právní úpravy tedy musí pokračovat řízení o územním rozhodnutí, jež bude ukončeno vydáním nového rozhodnutí. Pokud jde o samotné stavební povolení, to je obsahově závislé na územním rozhodnutí. Jedná se o typické řetězící se správní akty, kde na územní rozhodnutí a v závislosti na něm navazuje vydání stavebního povolení (...).* V tomto případě se sice nejednalo o dodatečné povolení stavby, nicméně závěry jsou aplikovatelné i na dané řízení. Zahájením řízení o odstranění stavby a řízením o jejím dodatečném povolení nepozbývá dříve vydané, pravomocné a dosud účinné (§ 40 stavebního zákona) územní rozhodnutí platnosti. Skutečnost, že stavební úřad v dodatečném stavebním povolení v určité míře vážil i hlediska spadající do řízení územního na tom nemůže nic změnit. Správní orgány ani krajský soud se nevypořádaly dostatečně s otázkou významu územního rozhodnutí jako podkladového rozhodnutí pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

Další kasační námitka směřuje proti tomu, že již ve fázi řízení, v níž se rozhoduje o povolení obnovy, bylo postupováno podle ustanovení, které spadá až do obnoveného řízení. Tuto námitku stěžovatel uplatnil již v žalobě, a ač to stěžovatel v kasační stížnosti výslovně nenamítá, je zcela zjevné, že se s touto kasační námitkou krajský soud nevypořádal. Opomenutí posouzení žalobní námitky je rovněž důvodem nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pouze obiter dictum proto Nejvyšší správní soud poukazuje na správní řád, který tyto fáze rovněž rozlišuje. Předpokládá, že nejprve bude rozhodnuto o povolení/nařízení obnovy řízení a teprve poté, v obnoveném řízení, bude vydáno rozhodnutí nahrazující

původní rozhodnutí (§ 100, § 102). Ustanovení § 100 odst. 5 správního řádu odkazuje na použitelnost ustanovení § 94 odst. 4 a 5, oproti tomu v § 102 odst. 7 je přímo upraveno, že v novém řízení správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře; toto ustanovení se vztahuje jak k institutu nového řízení, tak i k institutu obnoveného řízení (§ 102 odst. 1 správního řádu). Žádné z těchto řízení zde však neprobíhalo; tak by tomu mohlo být až po povolení obnovy. Přes obecné vymezení předmětu dvou fází řízení o obnově, je třeba dále upozornit na skutečnost, že správní řád v ustanovení § 94 odst. 5 učinil součástí první fáze i úvahu o ochraně „dobré víry“ účastníků řízení, a to právě poukazem na § 94 odst. 4 a 5 téhož zákona. Správní orgán tedy poté, kdy zjistí, že jsou splněny podmínky pro povolení obnovy, může vážit i tato hlediska, jejichž naplnění může vést k závěru, že obnovu povolit nelze. Již samotné povolení obnovy totiž může být podstatným zásahem do práv jiných účastníků řízení. V dané věci ovšem skutečnost, že tuto otázku vážily správní orgány i soud, pouze přispívá k nepřezkoumatelnosti jejich rozhodnutí, neboť tak činily poté, kdy uzavřely, že zrušené územní rozhodnutí nebylo podkladovým rozhodnutím pro dané stavební povolení, tedy po závěru, že nebyly splněny podmínky stanovené v § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Přesto, že Nejvyšší správní soud tento závěr nepovažuje za odůvodněný, nemůže se v této fázi soudního řízení vyjadřovat k tomu, zda by hlediska § 100 odst. 5 (§ 94 odst. 4 a 5) správního řádu případně mohla či nemohla být pro rozhodnutí podstatná.

Nejvyšší správní soud shledal naplněným kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a z uvedených důvodů napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto kasačním rozsudku.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu